

7

มู่เซียงหิงยืนอยู่ตรงหน้าประตู เกิดหิมะเล็กละเอียดโปรยปราย
ลงมาจากท้องฟ้า วันนี้เป็นวันสิ้นปีที่ผู้คนกินอาหารส่งท้ายปีเก่ากัน

โต๊ะกลมที่อยู่ข้างหลังนางเต็มไปด้วยอาหารเลิศรสนานาชนิด
อาหารดิบกว่าอย่างนี้ล้วนเป็นอาหารที่ปรุงขึ้นมาอย่างประณีต ครบครัน
ทั้งหน้าตาและกลิ่นหอมชวนกิน อีกทั้งยังเป็นของโปรดของชายผู้นั้น
ทั้งสิ้น นอกจากนี้ยังมีสุราชั้นดีที่หมักบ่มมานานปี

ความหวังว่าเขาจะมานั้นมีไม่มาก แม้นางจะรู้ดี แต่ก็ยังอยาก
ลองดูสักตั้ง

ถึงอย่างไรเสียนางก็เป็นภรรยาเอกของเขาไม่ใช่หรือ

แม้วันปกติเขาไม่เคยมาหา แต่วันพิเศษเช่นนี้เขาก็ควรมา ต่อให้
เป็นการมาตามมารยาทก็ยิ่งดี

อาหารอร่อยบนโต๊ะไม่เหลือควันร้อนๆ มานานแล้ว น้ำแกงที่ตุ๋นไว้

ก็เย็นชืดจนขึ้นไไข ทว่านางก็ยังคงยืนอยู่ตรงหน้าประตูมองความเงียบเหงา
วังเวงของลานหน้าเรือนต่อไป บนพื้นหิมะไม่มีแม่แต่รอยเท้าสักรอย
ให้เห็น

อากาศหนาวจัด แม้จะมีกระถางไฟวางตั้งอยู่ในห้องสี่ใบก็ไม่ช่วย
ให้ใจนางอุ่นขึ้นมาได้เลย เพราะภายในใจก็มีหิมะตกเช่นกัน

"สูหยิน กับข้าวเย็นหมดแล้ว ให้ไปอุ่นข้าอีกครั้งดีหรือไม่เจ้าคะ"
ฉาเอ๋อร์สาวใช้ถามเบาๆ

ริมฝีปากของมู่เซียงหนึ่งหยักมุมโค้งทว่าไร้รอยยิ้ม น้ำเสียงแผงนัย
เยาะยัยตนเอง "อุ่นข้ามาตั้งหลายครั้งแล้วยังจะอุ่นอีกด้วยเหตุใดเล่า
ไม่ต้อง เขาไม่มาหรอก"

แม่นมชุยเดินเข้ามาเกลี้ยกล่อม "สูหยิน อย่ายื่นหน้าประตูเลยเจ้าคะ
เข้าไปข้างในดีกว่า ประเดี๋ยวจะหนาว"

"ไม่ ข้าอยากยืนตรงนี้ หากหัวใจหนาวเป็นน้ำแข็งจนด้านชาไปได้
ก็คงดี แต่นี่มันยังเจ็บ มันยังมีความรู้สึก แม่นม ข้าเจ็บปวดเหลือเกิน อยาก
จะคว้านตรงนี้ทิ้งไปมันจะได้ไม่ต้องเจ็บปวดอีก" มู่เซียงหนึ่งกล่าวพร้อม
กับชี้ไปที่อกด้านซ้ายของตนเอง

แม่นมชุยฟังแล้วอดทำตาแดงๆ ไม่ได้ ก่อนจะพูดเสียงเครือ "สูหยิน
ปลงเสียเถิดเจ้าคะ บุษจะมีหลายภรรยาเป็นเรื่องปกตินะเจ้าคะ"

ปานนี้ท่านแม่ทัพคงอยู่เรือนอนุคนใดคนหนึ่ง มู่เซียงหนึ่งไม่ยอม
ให้คนไปสืบถาม เพราะรู้แล้วมีแต่จะอับอายและซ้ำใจเปล่าๆ

ฉาเอ๋อร์ยกน้ำขิงมาให้ "สูหยินดื่มน้ำขิงร้อนๆ เสียหย่อนยะเจ้าคะ
ร่างกายจะได้อุ่นขึ้น"

นางมองถ้วยน้ำขิงควั่นจุกในมือสาวใช้ แล้วพูดอย่างเหม่อลอย
"ดาเออร์ น้ำขิงนี้ดื่มไปก็ไม่ช่วยให้หัวใจชุ่มชื้นมาได้หรอก ข้าอยากได้
น้ำแกงยายเมิ่ง* มากกว่า ดื่มแล้วจะได้ลืมชีวิตในชาติที่ผ่านมาไปเสีย"

"ฮูหยिनอย่าพูดเหลวไหลสิเจ้าคะ" แม่ม่มชุยอุทานพลางกอดเจ้านาย
เอาไว้เพื่อให้ร่างกายของอีกฝ่ายอุ่นขึ้น

น้ำแกงยายเมิ่งมีแต่คนตายเท่านั้นถึงจะได้ดื่ม ฮูหยินกล่าวเช่นนั้น
เท่ากับบอกตายชัดๆ นางฟังแล้วก็รู้สึกหวนใจ ทั้งยังปวดใจเหลือเกิน

ดาเออร์ก็ยื่นร่องให้เสียบๆ อยู่อีกทาง

ฮูหยินรักท่านแม่ทัพมากเท่าไร นางและแม่ม่มชุยประจักษ์ด้วยตา
มาโดยตลอด พวกนางทั้งสองติดตามฮูหยินออกเรือนมาด้วย คุณหนู
ผู้ว่าเรียงเปิดเผยในอดีตหายไปทีใดเสียแล้วเล่า พวกนางคิดถึงคุณหนู
ผู้ไม่กลัวฟ้าไม่กลัวดิน และไม่กลัวผีสงเทวดาผู้นั้นเหลือเกิน

ความรักเป็นได้ทั้งการหลุดพ้นและมีแด่แหลมที่คร่าชีวิต ดูอย่าง
ฮูหยินที่ถูกปีศาจแห่งความรักเข้าสิงนี้ก็ได้ นางถูกทากรุนทางจิตใจเสียจน
ไม่เหลือแล้ว

พวกนางอยากเห็นฮูหยินเป็นคุณหนูผู้มีนิสัยเฝงวางดิบห้ามเหมือน
ชายหนุ่มผู้นั้น มากกว่าจะเป็นหญิงสาวผู้เปราะบางระทมทุกข์อย่างใน
ตอนนี้

"ดาเออร์ แม่ม่ม เพื่อเขาแล้ว ข้าสู้สุดส่าห์ไปหาข่าวสำคัญมา

* น้ำแกงยายเมิ่ง มีตำนานเล่าว่าหญิงแซ่เมิ่งในสมัยฮั่นตะวันตกคนหนึ่งเป็นผู้ถือศีลกินเจ สวดมนต์และ
ครองพรหมจรรย์จนสิ้นอายุขัย ทั้งยังคงยึดมั่นให้ผู้คนอย่าได้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต เมื่อตายไปสวรรค์จึงแต่งตั้งให้
เป็นเทพประจำอยู่ในยมโลกคอยควบคุมให้วิญญาณที่จะไปเกิดใหม่ดื่มน้ำล้างความทรงจำในภพเดิม หาก
วิญญาณดวงใดไม่ยอมดื่มก็จะถูกยมบาลบังคับจับกรอกโดยไม่ละเว้น จึงเรียกน้ำชนิดนี้ว่าน้ำแกงยายเมิ่ง

ให้อย่างไม่กลัวอันตราย ข้าอยากบอกเขาด้วยตนเอง อยากเห็นเขาทำหน้าซาบซึ้ง แต่เขาไม่ยอมมาหาข้าด้วยซ้ำ..."

"สูหยินพูดว่าจะไรนะเจ้าคะ" เจ้านายพืมพากับตนเอง ฉาเออร์จึงได้ยिनไม่ซัด

ทันใดนั้นมู่เซียงหงิงก็ผล็กแม่นมชุย แล้ววิ่งออกไปบนพื้นหิมะ

"สูหยิน...เดี๋ยวดัวเปียก อย่าทำเช่นนี้เจ้าคะ ฉาเออร์ เร็วเข้า รีบไปเอาร่มกับเตาอุ่นมือมา!"

แม่นมชุยวิ่งตามไปโดยไม่รอช้า หิมะโปรยปรายลงมาบนร่างจนเสื้อผ้าเปียกชื้น เวลานั้นสูหยินร่างกายอ่อนแอไม่เหมือนเมื่อก่อน ประเดี๋ยวจึงได้ล้มปวยเป็นแน่

มู่เซียงหงิงเหมือนไม่ได้ยินเสียงเรียกของทั้งสอง ยังคงวิ่งต่อไปเรื่อย ๆ เหมือนถูกผีสิง อากาศหนาวเย็นเช่นนี้ล่ะดีแล้ว และจะดียิ่งกว่าหากทำให้หัวใจของนางกลายเป็นน้ำแข็ง ไม่ต้องรู้ลึกรู้ส่า เมื่อหมดความรู้ลึกก็จะไม่เจ็บปวด

การรักใคร่รักคนแต่ไม่สมปรารถนาช่างขมขื่นเหลือเกิน นางไม่อยากเป็นเช่นนี้ นางอยากหลุดพ้น...

น้ำตาแข็งเป็นคราบอยู่บนใบหน้า ร่างกายชาจนไม่รับรู้ถึงลมหนาวที่บาดเข้ามาถึงกระดูก นางอธิษฐานขอให้สวรรค์นี้กสงสารตนเอง ไม่ว่าจะด้วยวิธีใดก็ตามได้โปรดทำให้นางลืมเขา ได้โปรดลบบุรุษผู้นั้นไปจากใจนาง นางจะได้เป็นอิสระเสียที

"สูหยิน กลับเข้าไปปดึกว่าเจ้าคะ" แม่นมชุยสังหรณใจไม่ดี สูหยินมีท่าทางราวกับวิญญาณจะหลุดลอยออกจากร่าง เห็นแล้วพรันใจอย่าง

บอกไม่ถูก

แต่รู้เพียงหนึ่งเหมือนไม่ได้ยิน และไม่สนใจว่าหญิงสูงวัยจะพยายาม
ดึงตนกลับไป

ทันใดนั้นคล้ายกับว่าสวรรค์ตอบสนองของความปรารถนาในใจนาง
ลมพายุลูกหนึ่งถึงได้พัดกระโชกเข้าไปใส่จนนางทรงตัวยืนไม่อยู่ ร่างกาย
เสี่ยสมดุกล้มลง หัวกระแทกถูกของแข็งบางอย่างจนสลบไป

"ฮูหยิน! ฮูหยินเจ้าคะ!"

สติของมู่เซียงหนึ่งค่อยๆ พราเลือน หากหลับไม่ตื่นไปทั้งอย่างนี้
ได้จะดีสักเพียงใดกันนะ การปลดปล่อยเช่นนี้ละคือการหลุดพ้นที่นาง
ปรารถนา

เสียงหวีดร้องของแม่นมซุกกับฉาเอ๋อรั้งห่างออกไปเรื่อยๆ สติของ
นางจมสู่ความมืดมิดในที่สุด...

มู่เซียงหนึ่งลืมตาตื่นขึ้นมาอีกคราด้วยดวงตาฉายแววเลือนลอย แต่
เพียงครู่เดียวก็กลับคืนสู่ความกระจ่างใสเหมือนเก่า ในความกระจ่างใส
นั้นยังมีเซาวนั้ปัญญาแฝงอยู่ด้วย

นางเหลือบมองไปข้างบนเห็นเพดานเตียงที่ไม่เคยเห็น พุกที่ไม่เคยนอน
กลิ้งในห้องที่ไม่เคยคุ้น หญิงสาวผู้มีประสาทสัมผัสจับไวเกร็งตัวด้วย
ความระแวงทันที แต่ก็ไม่ได้ตื่นตระหนกกลนลานมากนัก

ที่นี่ที่ใดกัน

แล้วเข้ามาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร

ในห้องไม่มีใครเลยสักคน นางลุกขึ้นมานั่งบนพูกนอนอย่างคล่องแคล่ว

เนตรงามกวาดมองรอบตัวด้วยความระมัดระวังโดยไม่ปล่อยให้รายละเอียดใดเล็ดลอด แน่ใจว่านางยังไม่ลืมจะตรวจดูว่าตนมีบาดแผลตรงที่ใดหรือไม่

มีแผลอยู่บริเวณหัว?!

นางลูบหน้าผาก บนนั้นพันผ้าเอาไว้และมีความรู้สึกเจ็บนิดๆ ซึ่งไม่ใช่เรื่องใหญ่ หากเมื่อพยายามทบทวนว่าเกิดอะไรขึ้นกลับพบว่าจำไม่ได้

หญิงสาวลุกจากเตียงไปที่หน้าคั่นช่องสัมฤทธิ์ แล้วก็อดขมวดคิ้วไม่ได้เมื่อเห็นภาพสะท้อนของตนเองบนนั้น

อะไรกัน! หญิงสาวในนั้นคือข้าอย่างนั้นหรือ

เหตุใดถึงได้มีสสารรูปเช่นนี้เล่า!

ใบหน้าอมตบลงมาก สีหน้าอำแย่ขาวซีดราวกับป่วยชมนานานปี ทั้งยังดูซีโรคอ่อนแอ เหตุใดนางถึงได้กลายเป็นเช่นนี้ไปได้

พอนางขมวดคิ้ว คนในกระจกก็ขมวดคิ้วตาม ท่าทางน่าสงสาร เช่นนั้นทำให้นางสะท้อนอย่างห้ามไม่อยู่ นางแทบจำตนเองในกระจกไม่ได้แล้ว ชูบเชียวว่าเวทนาราวกับหญิงอมทุกข์จากที่ใด เห็นแล้วชวนรังเกียจนัก แม้แต่ตัวนางเองก็ยังรับสสารรูปเช่นนี้ไม่ได้

หรือว่าข้าจะถูกพิช!

หญิงสาวสะดุ้งเฮือกอยู่ในใจแล้วรีบทดลองเดินลมปราณ พบว่าเลือดลมไหลเวียนดี ร่างกายเป็นปกติปลอดภัย ไม่มีสัญญาณบ่งบอกว่าถูกพิช

หัวใจของมู่เซียงหิงเต็มไปด้วยคำถาม ทว่าเสียงที่ดังขึ้นข้างหลังทำให้นางระงับความรู้สึกไว้ ก่อนจะหันขวับไปมอง

คนสามคนยืนอยู่ตรงหน้าประตู มีหนึ่งชายสองหญิง แต่สายตาของนางตริ่งอยู่ที่บุรุษผู้นั้นเป็นอันดับแรก ไม่ใช่เพราะเขามีใบหน้าสง่างาม แต่การฝึกฝนตนมานานปีทำให้นางพุ่งความสนใจไปหาสิ่งที่ดูอันตรายและน่าสงสัยที่สุดก่อน

บุรุษแปลกหน้าผู้นั้นกำลังจ้องมองนางอย่างเย็นชา
 ซิงซัง... นั่นคือความรู้สึกแรกที่นางสัมผัสได้จากสีหน้าของอีกฝ่าย
 บุรุษผู้นี้ซิงซังนางมาก แต่นางไม่รู้ว่าตนไปทำอะไรให้เขาตั้งแต่เมื่อไร

แม้จะนึกสงสัยอยู่ในใจ ทว่านางก็รู้จักแม่มนมชุยกับฉาเอ๋อร์ที่ยืนอยู่ข้างหลังเขาดี คนหนึ่งเป็นสาวใช้ประจำตัวนาง ส่วนอีกคนเป็นแม่มนม

"ฮูหยิน ในที่สุดก็ฟื้นแล้ว!"

ฉาเอ๋อร์วางยาไว้บนโต๊ะ แล้วรีบเดินเข้ามาประกบนางซ้ายขวาพร้อมกับแม่มนม

หญิงสูงวัยยกมือลูบฝ่าฟันแผลบนหน้าผากของนางแผ่วเบา "ฮูหยิน ยังเจ็บอยู่หรือไม่เจ้าคะ"

มู่เซียงหนึ่งมองพวกนางสลับกันไปมาด้วยความฉงน "แม่มนม ฉาเอ๋อร์ เหตุใดถึงเรียกข้าว่าฮูหยินเล่า"

ทั้งคู่พากันตกตะลึงพริ้งเพริด "ฮูหยินเป็นอะไรไปเจ้าคะ ออย่าบอกนะว่าล้มไปที่เดียวจะล้มทุกอย่างไปหมดแล้ว"

"พวกเจ้าต่างหากเล่าที่ล้ม ข้าเป็นสตรีที่ยังไม่ได้ออกเรือนจะเรียกขานข้าว่าฮูหยินได้อย่างไร"

ได้ยินนางถามเช่นนี้สีหน้าของฉาเอ๋อร์กับแม่มนมชุยก็เปลี่ยนไปทันที

ทั้งสองประคองฐุหยินให้เดินไปอีกทางพลางกระซิบกระซาบ

"ฐุหยินพูดจาเลอะเลือนอะไรอยู่เจ้าคะ ท่านออกเรือนนานแล้ว
พวกบ่าวถึงได้เรียกท่านว่าฐุหยินอย่างไรเล่า" ฉาเออร์รับบอกเบาๆ

มู่เซียงหนึ่งผงะไปอีกครั่ง แต่ความเยือกเย็นมีสติคือข้อดีของนาง
เสมอมาจึงถามกลับไปซันๆ "ข้าแต่งงานแล้ว?"

"เจ้าคะ" สาวใช้พยักหน้า

"ถ้าเช่นนั้นแต่งงานกับใครกัน"

"ฐุหยินเป็นอะไรไปเจ้าคะ บุรุษที่ท่านแต่งงานด้วยยืนอยู่ตรงนั้น
อย่างไรเล่า" แม่นมชุยลอบหันสายตาไปอีกทางเพื่อบอกเป็นนัย

มู่เซียงหนึ่งมองตามสายตาแม่นมไปพบบุรุษที่กำลังจ้องมองนาง
อย่างเย็นชา แล้วขมวดคิ้วมุ่นทันที

"อย่าล้อเล่นสิ ข้าแต่งงานตั้งแต่เมื่อไร"

คำถามของนางทำให้แม่นมชุยกับฉาเออร์สุดหทัยใจเอือกพร้อมกัน
นั้นก็มีการเสียดเสียงหัวเราะเหยียดๆ ดังมาจากชายหนุ่ม

เสียงแค้นหัวเราะขึ้นจุมุกทำให้มู่เซียงหนึ่งหรือตามองเขาอย่างน่ากลัว
"หัวเราะด้วยเหตุใดกัน สารรูปอย่างเจ้าเนี่ย มีแต่ผีเท่านั้นล่ะที่จะแต่งงาน
ด้วย!"

ชายผู้นั้นชะงักไปก่อนที่สองตาจะเป็นประกายวาวโรจน์ แม่นมชุย
กับฉาเออร์รีบคุกเข่าลงกับพื้นด้วยความตื่นกลัว

"ท่านแม่ทัพโปรดอย่าได้โมโห คงเพราะฐุหยินล้มหัวกระแทก ถึงได้
พูดจาเลอะเลือนเช่นนี้เจ้าคะ" หญิงสูงวัยขอขมาเขา

ทว่าฉาเออร์ที่อยู่ข้างๆ กลับมองมู่เซียงหนึ่งตาเป็นประกายแล้วถาม

ขึ้นว่า "สูหยินจำท่านแม่ทัพไม่ได้หรือเจ้าคะ"

"ก็ต้องจำไม่ได้อยู่แล้วสิ อีกอย่างนี่คือที่ใดกัน แล้วเข้ามาอยู่ในนี้ได้อย่างไร"

ฉาเอ๋อร์ฟังแล้วคิดถึงบางสิ่งบางอย่างขึ้นจึงลองถามหยังเชิง "สูหยินยังจำเรื่องที่เราไปท่องเที่ยวแม่น้ำเซียงเจียงกันได้หรือไม่"

"เหตุใดจะจำไม่ได้ เดือนห้าปีที่แล้วอย่างไรล่ะ"

สาวใช้ลูกพรรคขึ้นด้วยความยินดี แล้วดึงมีมู่เซียงหนึ่งมากุมอย่างตื้นตัน

"คุณหนู ความทรงจำของท่านกลับมาแล้ว!" ฉาเอ๋อร์ตื่นตื่นเสียจนหลุดปากเรียก 'คุณหนู' อย่างที่ชินปากในอดีต

มีเซียงหนึ่งมองสาวใช้ประจำตัวราวกับเห็นผี "ความทรงจำกลับมาแล้ว? เจ้าพูดอะไรของเจ้า"

"เดิมที่คุณหนูจำเรื่องที่เราไปท่องเที่ยวแม่น้ำเซียงเจียงไม่ได้ แต่ตอนนี้จำได้แล้ว แม่ผมชวย ความทรงจำของคุณหนูกลับมาแล้วจริงๆ!"

การท่องเที่ยวแม่น้ำเซียงเจียงเกิดขึ้นก่อนที่คุณหนูจะสูญเสียความทรงจำ ตอนแรกจำไม่ได้ ตอนนี้อมาจำได้ ถ้าไม่ใช่ความทรงจำหวนกลับมายังเป็นอะไรได้อีกเล่า

ความกังวลของแม่ผมชวยเปลี่ยนเป็นความยินดีเช่นกัน "ประเสริฐเหลือเกิน! สูหยิน ในที่สุดท่านก็นึกออกเสียที่..." ทันใดนั้นนางก็คิดได้รอยยิ้มเลือนหายกลายเป็นถามอย่างหวาดๆ "สูหยิน หรือว่าท่านจะจำท่านแม่ทัพไม่ได้"

คนสนิททั้งสองจ้องมองมีเซียงหนึ่งเขม็ง พวกนางเคยได้ยินมาว่า

คนที่ความจำเสื่อมนั้น เมื่อความทรงจำกลับมาแล้วอาจลืมเรื่องทุกอย่าง
ที่เกิดขึ้นระหว่างสูญเสียความทรงจำ หรือว่าสูญหีนจะเป็นเช่นนั้น

หญิงสาวมองแมนมชุยกับฉาเออร์ก่อน จากนั้นก็มองไปทางบุรุษ
ที่ยืนอยู่ตรงหน้าประตู

นางรู้นิสัยคนสนิทสองคนนี้ดีว่าไม่ใช่คนที่จะเอาเรื่องเช่นนี้มา
พูดสังเดช อีกทั้งท่าทางกระวนกระวายของพวกนางก็ไม่ใช่การเสแสร้ง
ก่อนหน้านี้จะต้องเกิดเรื่องที่น่าไม่รู้ขึ้นเป็นแน่

นางกวาดตามองชายผู้นั้นตั้งแต่หัวจรดเท้า ก่อนจะมองไล่ตั้งแต่
เท้าขึ้นไปจรดหัวอีกหนึ่งตลบ

เขาเป็นบุรุษหน้าตางามคมคาย ใบหน้าเย็นชาราวกับรูปสลัก
จมูกโด่งเป็นสันตรงบ่งบอกว่าเป็นคนตรงไปตรงมา ดวงตาอินทรีเป็น
ประกายคมกล้าราวกับจะดูดิวิญญูณเข้าไปยามที่มองใคร

แคยืนตัวตรงตระหง่านเป็นต้นสนอยู่ตรงนั้นก็แผ่พลังกดดันคนอื่น
ดูแข็งแกร่งหัวหาญผิดกับความสุภาพนุ่มนวลของบุรุษทางใต้

และคงเพราะสายตาที่มองเขาคงโฉบฉวยและบังอาจเกินไป
ดูชิงหยางถึงได้ขมวดคิ้ว

สตรีผู้นี้อ่อนแอและซี้ซลัด ปกติทำได้แค่มองเขาอย่างน่าสงสาร
ไม่มีทางมองเขาอย่างเปิดเผยเช่นนี้

เขาผะไปเพียงครู่เดียวก็กลับมาเยือกเย็นอีกครั้ง ความชิงชังในใจ
ทำให้เขามองข้ามไปว่านางทำตัวต่างจากปกติ แม้จะได้ยินบทสนทนา
ของสตรีสามคนในห้อง เขาก็มองแค่ว่านางคงสรรหาวิธีการมาเรียกร้อง
ความสนใจจากเขาอีกแล้ว

นางไม่เบื่อ แต่เขาเบื่อเต็มทน

"เท่าที่ข้าเห็น คุณหนูของเจ้ก็แข็งแรงดีนี่ ไม่เห็นจะบาดเจ็บตรง
ที่ใด"

น้ำเสียงเช่นนี้...เหตุใดฟังแล้วเหมือนเหน็บแนมกันเลยทีเดียว!

มู่เซียงหนึ่งได้ตอบด้วยการทำหน้ารังเกียจ แล้วหันไปเอาเรื่องกับ
ฉาเอ๋อร์และแม่มนมชุย "พวกเจ้าหลอกข้า บุรุษที่พูดจาร้ายกาจเช่นนี้ ข้า
จะแต่งงานด้วยได้อย่างไร"

วาจาเหิมเกริมเช่นนี้ไม่เพียงแต่แม่มนมชุยกับฉาเอ๋อร์ที่ฟังแล้ว
อ้าปากค้าง แม้แต่ผู้ซึ่งหยางย้งชะงักแล้วหน้าบึ้งตันคว้น

"เจ้าว่าอย่างไรนะ"

"ข้าก็พูดว่าใครมาเห็นข้ามีผ้าพันแผลอยู่บนหัวกับสีหน้าของข้าใน
ตอนนี้ก็ต้องรู้ทั้งนั้นว่าข้าบาดเจ็บ อีกทั้งยังอ่อนแอมาก ข้าไม่เชื่อหรือกว่า
ท่านมองไม่ออก ข้ายังไม่ทันได้ดูถูกว่าท่านตาไม่ดี ท่านก็รังเกียจข้าก่อน
เสียแล้ว ข้ามีความแค้นกับท่านหรือ"

นางถามอย่างเป็นทางการเป็นเหตุเป็นผล แต่เขาฟังแล้วเหมือนการทำทนาย

"เจ้ากลัวพูดจากับข้าเช่นนี้หรือ" นี่คือน้ำคำเตือนอย่างชัดเจน

"ข้าพูดความจริงนี่" นางตอบโดยไม่สะทกสะท้าน แล้วยกมือขึ้น
กอดอกอย่างเป็นธรรมชาติ นี่เป็นท่าประจำตัวของนาง แต่นางไม่รู้เลยว่า
ระหว่างสูญเสียความทรงจำนั้น ตนไม่เคยแสดงกิริยาเช่นนี้เลยสักครั้ง

ผู้ซึ่งหยางโมโหและประหลาดใจไปพร้อมกัน เพราะหญิงสาวที่อยู่
ตรงหน้าผิดปกติเกินไป

ไม่ว่าจะกิริยาท่าทาง น้ำเสียง หรือสีหน้า ทั้งที่เป็นคนเดียวกันแท้ๆ

เหตุใดเหมือนเปลี่ยนไปเป็นคนละคนได้ เขาเลยต้องพิจารณานางใหม่ หรือว่าความทรงจำของนางจะกลับมาแล้วและลืมเขาไปจริงๆ

ก่อนจะแต่งงานเข้าสกุล แม้จะเคยได้ยินว่านางได้รับบาดเจ็บจากความจำเสื่อม แต่เพราะไม่ชอบนาง เขาจึงไม่เคยใส่ใจเรื่องใดๆ ที่เกี่ยวกับนางเลย

แม่หนุ่มซุยรีบไปใกล้เกลี้ยกล่อมสถานการณื "ฮูหยิน อย่าพูดเหลวไหลลิเจ้าคะ ท่านแม่ทัพเป็นสามีท่านนะเจ้าคะ"

"ข้าแต่งงานกับเขาดังแต่เมื่อไร ไม่ยกจำได้แม้แต่นิดเดียว"

"ฮูหยิน ท่านแต่งงานกับท่านแม่ทัพเมื่อหนึ่งปีก่อนเจ้าคะ" ฉาเอ๋อรัอธิบายให้ฟัง

"หนึ่งปีก่อน?" มู่เซียงหนิงอุทาน "นี่ข้อความจำเสื่อมมาหนึ่งปีแล้วหรือ"

สาวใช้ประจำตัวเล่าต้นสายปลายเหตุให้นางฟังอย่างรวดเร็วว่า ระหว่างที่มู่เซียงหนิงสูญเสียความทรงจำ บิดามารดานางให้นางแต่งงานแล้วกลายเป็นฮูหยินท่านแม่ทัพ

บุรุษท่าทางดุตันหยิ่งผยองผู้นี้คืออู๋ซิงหยาง แม่ทัพฤทธิ์จักรผู้ได้รับความไว้วางใจจากจักรพรรดิรัชกาลปัจจุบันอย่างยิ่งยวด มีชั้นเชิงการนำทัพอันเยี่ยมยุทธ์ ชื่อเสียงเลื่องลือทั่วแดน

คนผู้นี้คือสามีนาง

ได้ฟังฉาเอ๋อรัเล่าอย่างรวดเร็ว มู่เซียงหนิงรู้สึกเหมือนฟ้าผ่าเปรี้ยงโดยไม่มีเมฆฝน นี่ท่านพ่อท่านแม่ฉวยโอกาสที่นางความจำเสื่อมขายนางทิ้งอย่างนั้นหรือ!

ความจริงที่นางยังไม่รู้ก็คือนี่ไม่ใช่ความคิดของบุพการี แต่เป็น เพราะนางยื่นกรานเอง

ก่อนที่นางจะเกิดรักแรกพบเมื่อได้เจอคูซิงหยาง หัวเด็ดตีนขาด อย่างไรก็ตามนางก็ไม่ยอมออกเรือน คิดเพียงอยากออกไปเดินทางท่องเที่ยวให้ ทั่วยุทธภพ ทำเอาบิดาโมโหจนแทบกระอักเลือด

ทว่าเมื่อนางตกหลุมรักคูซิงหยางจนถึงขั้นลั่นสาบานว่าหากไม่ใช่ เขาจะไม่แต่งงานด้วย ท่านผู้เฒ่าผู้ดำรงค์ตำแหน่งเสนาบดีกรมอาญา และเป็นขุนนางคนโปรดของจักรพรรดิก็รีบพูลขอสมรสพระราชทาน แล้ว 'ชาย' นางออกไปอย่างยินดีปรีดา

ความตกตะลึงของมู่เซียงหนิงในเวลานี้ไม่สามารถใช้ถ้อยคำใดมา บรรยายได้เลย นางกลายเป็นภรรยาของเขาไปแล้ว นี่เป็นความจริงไม่ใช่ เรื่องโกหก นางไม่ได้กำลังฝันอยู่...

ระหว่างที่มู่เซียงหนิงยังมัวแต่ตะลึงงันไม่ได้สติ แม่่มชุยก็รีบ ขอขมาคูซิงหยาง

"ท่านแม่ทัพ ความทรงจำของซูหยินเพิ่งกลับมาเลยพูดจาไม่ระวัง ขอท่านแม่ทัพโปรดอภัยให้ซูหยินด้วยเถิดเจ้าคะ"

แม่ทัพหนุ่มมองหญิงสูงวัย จากนั้นก็เหลือบตามองไปทางมู่เซียงหนิง เห็นนางเหมือนจะหน้าซีดยิ่งกว่าเก่าก็ไม่สนใจแต่อย่างใด เขารู้ตั้งแต่ แต่งงานกันแล้วว่านางความจำเสื่อม ตอนนี้อะไรก็กลับมาแล้ว อย่างไรก็ตามนางจะเปลี่ยนแปลงอะไรได้ นางยังคงเป็นนางไม่มีสิ่งใดแตกต่าง

"ดูแลคุณหนูของพวกเขาให้ดี"

น้ำเสียงของคูซิงหยางเย็นชาอย่างยิ่ง ไม่มีความอบอุ่นหรือการ

ปลอบโยนอยู่เลยแม้แต่น้อย กลับห่างเหินหมางเมินราวกับไม่มีอะไรเกี่ยวข้อง
กับตน พอพูดจบเขาก็หมุนตัวเดินจากไปทันที

ฉาเออร์กับแม่นมซุยเห็นท่านแม่ทัพยังเย็นชาใส่สุหยินเหมือนเดิม
ก็ต่างผิดหวังกันยกใหญ่

สุหยินสะดุดล้ม พวกนางพยายามแทบตายกว่าจะขอร้องให้
ท่านแม่ทัพมาเยี่ยมอีกฝ่ายได้ ตอนแรกหวังจะให้เขานึกสงสารภรรยาบ้าง
แต่ใครจะรู้ว่าความทรงจำของสุหยินจะกลับฟื้นคืนมาในเวลาี้ แล้ว
พูดจาโผงผางทำให้สามีไม่ชอบหน้ายิ่งกว่าเดิม

พอชายหนุ่มไปแล้ว ทั้งคู่อีกหันไปมองมู่เซียงหนึ่ง พบว่าเจ้านายยัง
ตกตะลึงไม่หายก็ถอนหายใจออกมาพร้อมกัน

"สุหยิน ท่านกินยาเถิดเจ้าคะ"

มู่เซียงหนึ่งได้สติกลับมา มือหนึ่งคว้าคอเสื้อฉาเออร์ อีกมือจับแขน
แม่นมซุย แล้วเค้นเสียงถามตลอดไรรพ...

"ปกติข้าก็ดีกับพวกเจ้า ต่อให้ข้าความจำเสื่อม แต่พวกเจ้าความจำ
ยังดี แล้วเหตุใดถึงไม่ห้ามปรามท่านพ่อท่านแม่ไม่ให้ทำเรื่องเลอะเลือน
เช่นนี้"

ฉาเออร์ทำคอหดลินจุปาก คอเสื้อที่ถูกดึงแทบจะรัดคองนางตาย
อยู่แล้ว นางรีบวิ่งคอเสื้อลงมาแล้วสูดหายใจพลางเอ่ยถาม "สุหยิน อยู่บอก
นะว่าท่านลืมไปหมดแล้ว"

"ถามบ้าๆ หากข้าจำได้จะต้องถามพวกเจ้าหรือ"

ฉาเออร์เหมือนนึกอะไรขึ้นมาได้จึงถอนหายใจยาวเหยียด ก่อนจะ
ให้ความกระจ่างที่ละคำ

"ก็ตอนนั้นท่านทั้งร้องไห้ทั้งอาละวาดจะแขวนคอตาย ร่ำร้องจะ
แต่งงานกับท่านแม่ทัพให้ได้อย่างไรเล่าเจ้าคะ"

ไม่ผิดจากที่คิด คำพูดของฉาเอ๋อร์ทำให้มู่เซียงหนึ่งนั่งตะลึงไป ก่อน
จะหันไปมองแม่มนมชุยอย่างไม่อยากเชื่อ

แม่มนมสูงวัยพยักหน้าให้ จากนั้นทั้งคู่ก็เล่าความเป็นมาของเรื่องราว
โดยละเอียด เมื่อฟังแล้วนางก็รู้สึกตกใจอย่างมากทีเดียว...

ที่แท้หลังจากความจำเสื่อม นางกับมารดาเคยนั่งรถม้าไปจุดรูป
สักการะอารามเหยียนหลิง ขากลับได้เจอแม่ทัพฤทธิ์ขจรขี่ม้ากลับเข้า
เมืองหลวงโดยบังเอิญ ตอนนั้นมีแฉงชายของยกแฉงหลบไม่ทันหูดหวิด
จะถูกชนเต็มที ทันใดนั้นแม่ทัพฤทธิ์ขจรก็บังคับม้าให้ทะยานตัวลี้วข้าม
แฉงนั้นไป

ความงามสง่าเมื่ออยู่บนหลังอาชาและชั้นเชิงบังคับม้าอันเลิศล้ำ
ของเขาในตอนนั้นทำให้ใจนางเต้นระส่ำ กลับไปแล้วไม่เป็นอันกินอันนอน
ซ้ำยังทะเลาะกับมารดาว่าจะแต่งงานกับแม่ทัพฤทธิ์ขจรให้จงได้

เมื่อมารดานำความไปบอกบิดา บิดาก็ไปทูลขอร้องจักรพรรดิใน
วันรุ่งขึ้น ปรากฏว่าจักรพรรดิพระราชทานสมรสมาให้นางได้เป็นสุหยิน
ท่านแม่ทัพสนใจ

มู่เซียงหนึ่งไม่คิดเลยว่าตนเองจะหน้าด้านร่ำร้องอยากแต่งงานกับ
ฉูชิงหยาง เท่าที่ฟังฉาเอ๋อร์กับแม่มนมชุยเล่า นางทำตัวเหมือนหลงใหล
ในความรูปร่างของเขา จะแต่งงานกับเขาเท่านั้น รักเขาเสียจนไม่เหลือ
ศักดิ์ศรีใดๆ ทั้งสิ้น ฉูชิงหยางแค่ขมวดคิ้วนิดเดียว นางก็ระวังจนตัวเกร็ง
หากเขาบอกให้ไปซ้าย นางไม่มีวันกล้าไปขวา

พูดง่าย ๆ คือสำหรับนางแล้ว ดูซึ่งหยางคือฟ้า คือดิน คือทุกสิ่งทุกอย่างของนาง

"...เรื่องทั้งหมดก็เป็นเช่นนี้ละเจ้าคะ" คนสนิททั้งสองผายมือออกเมื่อเล่าจบ

ยิ่งพวกนางเล่านานเท่าไร มู่เซียงหนึ่งก็อ้าปากค้างนานเท่านั้น นางรู้สึกเหมือนกำลังฟังเรื่องราวของคนอื่น แทบไม่กล้าเชื่อเลยว่าหญิงที่คลั่งไคล้ความองอาจดงามผู้นั้นคือตัวนางเอง นางอยากยกมือขึ้นนวดขมับเลยด้วยซ้ำ และในความเป็นจริงนางก็ทำเช่นนั้นไปเรียบร้อยแล้ว

"หัวข้าจะต้องถูกกระแทกกระเทือนจนสมองเพี้ยนไปแล้วแน่ๆ ถึงได้กลายเป็นเช่นนั้น" นางแก้ต่างให้ตนเอง

ฉาเอ๋อร์พยักหน้า "บ่าวเองก็คิดเช่นนั้นเจ้าคะ สุนัขหินจะต้องได้รับผลกระทบจากการความจำเสื่อม สมองเลยผิดเพี้ยนไป"

มู่เซียงหนึ่งปลื้มใจอะไรขึ้นมาได้เลยรีบถามต่อ

"คนเช่นคุณนั้นไม่ดีกับข้าใช่หรือไม่ ไม่อย่างนั้นข้าจะซุบซอมถึงเพียงนี้ได้อย่างไร" นางไม่ใช่คนโง่ แค่เห็นสายตาก็เข้าใจหนุ่มมองมาเมื่อครู่ก็รู้ชัดแล้วว่าเขากำลังล้อนาง

ฉาเอ๋อร์มองสุนัขหินด้วยท่าทางลังเล มู่เซียงหนึ่งจึงหันไปสั่งแม่แ่มมขุยแทน

"แม่แ่มว่ามาซิ อย่าปิดบังข้า พวกเจ้าก็รู้ว่าสิ่งที่ข้าเกลียดที่สุดคือการทำอะไรอ้อมค้อม อีกอย่างข้าไม่ได้อ่อนแอถึงเพียงนั้น ไม่ว่าแต่ก่อนข้าจะเป็นอย่างไร ตอนนี้ความทรงจำของข้าก็กลับมาแล้ว พวกเจ้าน่าจะรู้ว่าคุณหนูของพวกเจ้ามีนิสัยแท้จริงเช่นไร"

หญิงสูงวัยตอบ "เมื่อเป็นเช่นนี้ บ่าวก็จะเรียนตามจริง..."

เมื่อได้แม่นมชุยอธิบาย มู่เซียงหิงจึงได้เข้าใจว่าเพราะเหตุใด
 คู่ชิงหยางถึงได้พูดจาร้ายกาจกับนาง

ที่แท้คู่ชิงหยางทำสัญญาปากเปล่ากับตู้วินซาน ริด้าผู้ช่วยเสนาบดี
 กรมพิธีการไว้รานแล้ว เพียงแต่ยังไม่ทันได้สู้ออกก็ถูกสมรสพระราชทาน
 จับพรากจากกันเสียก่อน

หลังจากแต่งงานกับนางได้เพียงหนึ่งวัน วันรุ่งขึ้นแม่ทัพฤทธิ์ซจรก็
 แต่งอนุเข้าจวนทันทีเพื่อเป็นการตบหน้านางต่อหน้าธารกำนัล ตอนที่
 รู้ว่าเขาแต่งอนุเข้าจวน นางร้องไห้ฟูมฟายอยากฆ่าตัวตายทำให้กลายเป็น
 เรื่องราวใหญ่โตจนผู้คนรู้กันทั่ว

บุรุษจะมีอนุ แม้แต่จักรพรรดิก็มายุ่งด้วยไม่ได้ ไม่ว่าจะอย่างไรเขาก็
 ให้ตำแหน่งภรรยาเอกแก่นาง จะแต่งอนุสี่คนเข้าจวนก็ถูกต้องตามจารีต
 ประเพณี ไม่ถือว่าทำเกินไป

หลังได้รับฟังเรื่องราวทุกอย่าง มู่เซียงหิงก็หุบปากที่อ้าค้างแล้ว
 ยกมือνωดกระบอกตา

"ฟัง... เข้าฟังแล้ว..."

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)